

ангелы-тѣ, да мѣ съ ветровѣ, и слѣги-тѣ си пла-
макъ огненъ, утвърдава земѣ-тъ на нейный-а
темалѣ, облича ѣ съсъ безднѣ-тъ като съсъ дрѣхѣ,
води-тѣ са боѣтъ отъ неговѣ-а громовный гласъ
и положенъ имѣ предѣлъ, който не ще преминѣтъ; отъ
плодъ-а на твои-тѣ дѣла насищава са зема-та, и хлѣ-
бъ-а крипи на челоуѣка сърце-то; слънце-то познава
свой-а западъ, и бива нощъ, въ конѣ-то излѣз-
ватъ сички-тѣ звѣрки горски и търсѣтъ си хра-
нѣ отъ Бога, но като огрее слънце-то, тѣ са вра-
щатъ и лежатъ въ легла-та си, тогова излѣзва че-
лоуѣкъ на работѣ-тъ си, и работи до вечерѣ-тъ. —
Юша Давидъ са обраѣа въ такѣѣзи радость право-
къмъ Бога: „пзна е зема-та съсъ твои добрини;
сичко чака тебе да мѣ дадешъ хранѣ на време;
като си отвърнешъ лице-то, смѣтаватъ са сички-
тѣ, като имъ земешъ дѣшѣ-тъ, пропадатъ, но като
проводишъ твой-а дѣхъ, пакъ ще бѣдѣтъ както
съ си были, и подновавашъ лице-то на зема-та;
като погледашъ на земѣ-тъ, потърса са; нека
бѣди слава Богѣ до вѣка; ще пѣѣ Богѣ моему
догдѣ съмъ живъ, да но мѣ са уследи мол-та бе-
седа (говоръ)... защото съ голѣмн твои-тѣ дѣла,
господи, сичко-то си направилъ премѣдро.“

Но челоуѣкъ не е са наслаждавалъ съсъ тѣѣзи
радость много време, като гледаше тѣѣ ясно дѣла-
та божїи. Зарадъ не послѣшность-тъ си падна, и
сладкїй рай мѣ са заключи; — кое-то са напома-
нѣва съсъ тока, дѣто са затваратъ двери-тѣ тѣ-